

Andreas Steinhöfel

Mr Moose räddar julen

Översättning av Lennart Lindskog

Illustrerad av Kerstin Meyer

Lindskog Förlag

Lindskog Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2011

Tyska originalets titel: Es ist ein Elch entsprungen
© Carlsen Verlag GmbH, Hamburg 2002
© Översättning: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Kaunas, Litauen 2011

ISBN 978-91-85311-32-3

Mr Moose landar

På kvällen den tredje advent störtade Mr Moose ner på vårt hus på Finkskogsvägen. Under advent sjunger och spelar vi, därför befann vi oss i vardagsrummet: Kicki satt vid pianot, mamma spelade blockflöjt och jag ansvarade för sången. Jag har en ovanligt vacker pojksopranröst.

Det doftade apelsinskal som mamma hade lagt på elementen. I fönsterrutorna speglade sig den varma glansen från stearinljusen, och ute föll snöflingorna stilla och fridfullt mot marken. Jag kände mig fylld av förväntan inför julen.

"Från himmel hög, o ängel kom", sjöng jag.

Mamma lade ifrån sig blockflöjten och gol glatt:
"Eia, eia, susani, susani, susani!"

Det var inte ängeln som kom från himlen, det var Mr Moose. Ett öronbedövande brak hördes, och i nästa ögonblick störtade han genom taket till vårt vardagsrum. Eller mer exakt: han störtade först genom yttertakets, och därefter genom vardagsrumstaket. Golvet under våra fötter vibrerade. Jag hörde mamma och Kicki skrika.

I ett regn av tegelstenar och taktegel landade ett stort brunt föremål på Sören och förvandlade honom till träflisor. Sören var vårt vardagsrumsbord från IKEA. Adventsljusstaken och kokostopparna som hade befunnit sig på bordet strök också med.

Vad beträffar kokostopparna var ingen större skada skedd. Mormor hade bakat kakorna och skickat dem med posten, och som vanligt var de brända. Varje år strax före julafton använder mamma dem som dekorationer. Sedan matar Kicki och

jag änderna i stadsparken med kokostopparna. När mormor kommer på besök till oss under julen måste vi säga att kakorna smakat väldigt gott. Jag tycker inte om att ljuga, men man måste ju tänka på änderna.

"Himmel, vad är det?" viskade mamma när allt damm hade lagt sig.

Det stora bruna föremålet låg orörligt mitt bland alla stenar, resterna av den krossade Sören och kaksmulorna. Det hade horn och fyra långa ben som spretade åt alla håll.

"Det är en älg", sa Kicki. "Och närmare bestämt en hanne."

Därmed hade hon åter situationen under kontroll. Hon hade bevisat att man även i en krissituation kunde lita på hennes allmänbildning. Antagligen skulle hon få en extra julklapp för detta. När man har en äldre syster kan livet vara väldigt orättvist.

Älgens horn var täckta med len sammet. De kändes kalla och varma på en och samma gång.

"Bertil Wagner, ta bort fingrarna från odjuret!" befallde mamma.

Jag drog tillbaka handen. Mamma är rädd för loppor och löss, därför får jag heller ingen hund.

"Hur vet du att det är en hanne?" frågade hon Kicki.

"Älgkor har inga horn", förklarade min syster.

"Javisst ja", sa mamma och nickade. "Naturligtvis."

Naturligtvis! Det var tur att Gerlinde Wolterhausen inte hörde detta. Hon är vår granne, och sedan mammas skilsmässa med pappa är hon hennes bästa väninna. Varje torsdag går de till Kvinnogruppen och kämpar för kvinnans frigörelse.

Mamma tittade upp mot det stora mörka hålet i taket från vars kanter det fortfarande lossnade puts. "Kan älgar flyga?" frågade hon mistroget.

"Nej", sa Kicki. "De kan inte heller klättra i berg, dyka eller spela tennis. Och de kan heller inte prata."

Som om han hade väntat på detta ögonblick öppnade älgen ögonen. "Det är inte sant, lilla vän!" brummade han. "Jag behärskar fem språk, och det flytande."

"Nå bra", svarade Kicki oberört. "Men trots det har du amerikanskt uttal!" Det värsta hon visste var att inte få sista ordet.

Mamma stod alldeles käpprak, som om hon just hade svält blockflöjten. Hennes haka rörde sig upp och ner. Hon var helt enkelt inte van vid att talande älgar störtade ner i hennes hus.

"Mitt namn är Mr Moose", sa älgen. Hans röst var lika sammetslen som hornen. "Från familjen Cervidae."

Han reste sig upp och blev större och större. Mitt huvud nådde nätt och jämt upp till hans hals, där det hängde en tovig tofs som liknade ett skägg.

"Cervidae är idisslare som byter sina horn varje år", förklarade Kicki utan att någon hade frågat efter det.

"Naturligtvis", sa mamma ännu en gång.

"Som till exempel renarna", lade Kicki till.

"Naturligtvis", sa mamma en tredje gång.

Mr Moose hukade sig samtidigt som han drog in huvudet. "Är någon av dessa odjur här?" frustade han högt.

"Naturligtvis *inte!*" sa mamma. "Skulle ni vilja vara så vänlig och förklara hur det kommer sig att ni har landat här?"

Jag beundrade henne verkligen. Hon var rent av artig mot gästen som hade förvandlat vardagsrummet till ett slagfält och hade Sören på sitt samvete.

"Störtat", svarade Mr Moose. "Över Irland kastades jag ur en kurva."

"Har ni flugit över Irland?"

"Det egentliga målet var Skandinavien. Olyckan skedde på grund av en kursändring."

"Från Irland och hit är det väldigt långt."

"Centrifugalkraften", fogade Kicki in. "Han måste ha haft en ganska hög hastighet där uppe."

Jag tyckte verkligen det var pinsamt när hon stoltserade med sitt kunnande för Mr Moose. Mamma bad henne hämta hennes kamera så att hon skulle kunna fotografera Mr Moose och nedstötningsplatsen. För försäkringens skull.

"Jag är förfärligt ledsen att jag fallit ner på taket hos en så attraktiv kvinna", sa Mr Moose chevalereskt. "Chefen kommer naturligtvis att ersätta er för de uppkomna skadorna."

"Chefen?"

Det var länge sedan någon gav mamma en komplimang. Kanske var det därför som hon inte hörde sista meningen.

”Det är ju bara ett hål i innertaket och yttertaket”, sa hon. Hennes kinder hade rodnat av förlägenhet. ”Även om det nog blir litet kallt så småningom.”

Genom hålen singlar hundratals snöflingor ner på oss. På fotografierna som Kicki tog på oss den här kvällen ser det väldigt stiltigt ut.

När filmen var slut bestämde mamma att hålen skulle täckas igen så att vi inte blev helt insnöade.

”Jag kan hjälpa er med reparationsarbetet”, erbjöd sig Mr Moose storsint. ”Men jag är rädd att jag har stukat mitt vänstra framben.”

Det var precis på pricken för mamma! Hon älskar

när någon är skadad eller sjuk. Om hon fick som hon ville skulle jag vara sjuk tre gånger om året i vattkoppor eller påssjuka.

”Ni får bo i garaget tills ni är frisk”, befallde hon Mr Moose. Garaget var tomt, eftersom pappa hade fått bilen efter skilsmässan. ”Och sedan ska jag lägga ett kallt omslag på benet.”

Jag var avundsjuk på Kicki som fick gå ut med den haltande Mr Moose, medan jag var tvungen att klättra upp till den tråkiga vinden tillsammans med mamma.

Vi lade plankor över hålet till vardagsrumstaket och spikade fast en tjock plastfolie under hålet i yttertaket.

”Får Mr Moose stanna hos oss?” frågade jag.

”Åtminstone tills hans ben har läkt”, sa mamma.
”Sedan får vi se hur vi gör.”

Pappa sa en gång att man inte skulle önska sig dåliga saker. Men när jag slog i en spik i plastpresenningen önskade jag att Mr Mooses ben skulle läka så långsamt som möjligt.

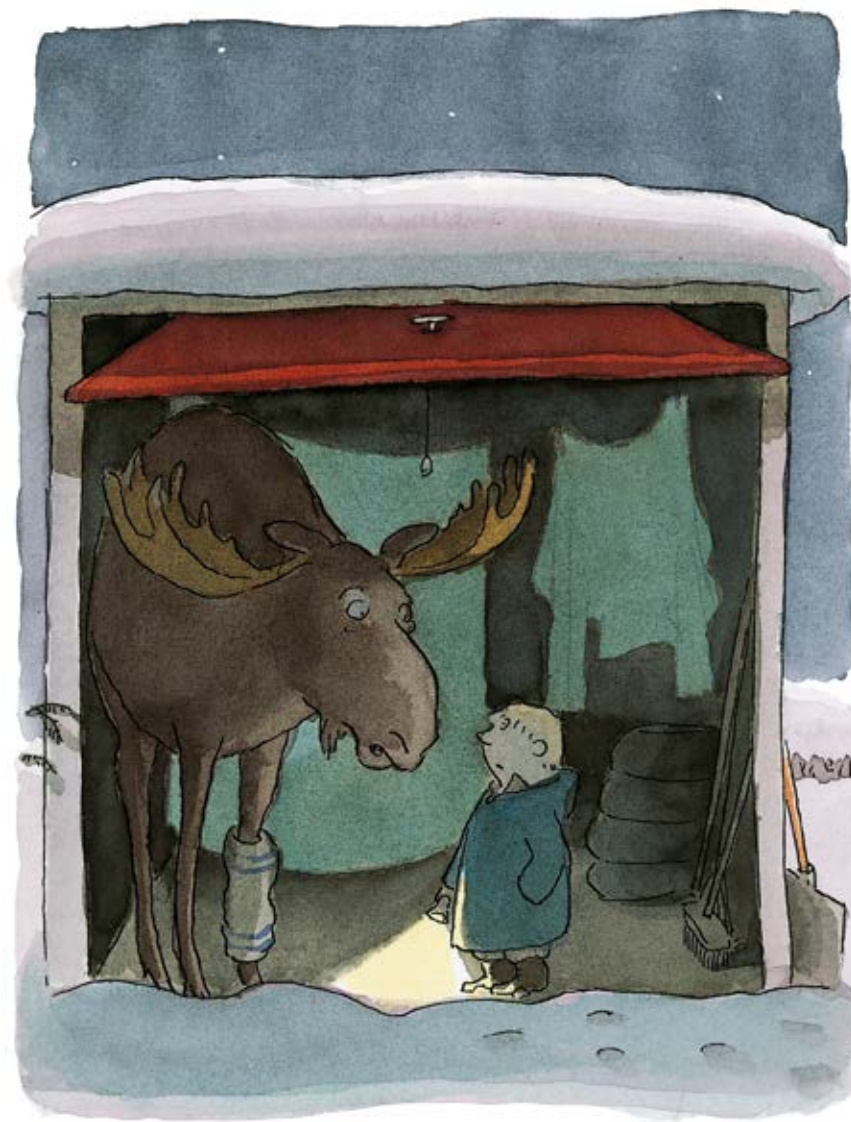
Den här kvällen gick vi alla till sängs sent. Fastän jag var väldigt trött kunde jag inte somna. Från vinden hördes ljudet från plastfolien som fladdrade svagt i vintervinden. När jag var säker på att mamma och Kicki sov tog jag min ficklampa, drog på mig min parkas och mina stövlar och pulsade genom den snötäckta trädgården till garaget.

Mr Moose var också vaken. Han blinkade med ögonen i ljuset från ficklampan. Runt hans vänstra ben var tre handdukar virade.

”Jag har en fråga, Mr Moose”, sa jag.

”Den svarar jag på om du först kliar mig bakom mitt högra öra, unge man”, sa han.

Hans öron var större än mina händer, och pälsen bakom var varm och mjuk. Det luktade litet som på zoo eller i ett häststall.

Mr Moose grymtade av välbehag. "Var är din daddy?" frågade han efter en stund.

"Jag vet inte. Gerlinde Wolterhausen säger att han är där pepparn växer."

"Åh, i södra Indien. Saknar du honom?"

När jag tänkte på pappa fick jag ett konstigt sug i magen och kände mig yr. Det var ingen skön känsla. Det var inget jag ville prata om.

"Mr Moose", sa jag. "Vem är det som är chefen?"

"Chefen ...", mumlade Mr Moose. Han linkade förbi mig och gick fram till garagedörren där han såg ut mot den mörka vinterhimlen. "Har jag inte sagt det till dig? Chefen är naturligtvis Santa Claus."

"Santer vem?" frågade jag.

"Santa Claus", upprepade Mr Moose. Han vände sig mot mig så att jag kunde se honom rakt in i hans vackra bruna ögon. "Det är i alla fall hans amerikanska namn. Ni kallar honom för jultomten."

Mr Moose blir upptäckt

Jag kommer mycket väl ihåg jultomten. Förra året stod han plötsligt utanför vår dörr, punktligt på kvällen den tjugofjärde december. Han sa inte ett ord när han klev in i hallen från kylan och mörkret. På hans röda rock låg små snöflingor. De smälte som på en varm spisplatta.

Jag kände mig väldigt obehaglig till mods. Jag hade inte varit snäll. Jag hade gömt undan nyårssmällare som jag under sommaren hade sprängt tjugotre hönsägg i Panneckes hönshus med. Jag trodde att jultomten kände till vartenda ägg.

"Är du rädd, Bertil Wagner?" frågade han.

"Ja", sa jag.

"Det ska du också vara!" skrockade jultomten. Och sedan jagade han mamma, Kicki och mig runt i huset,